

Imme Dros

Imme Dros (1936) is schrijver van jeugdliteratuur en vertaler. Ze werd als oudste van zes kinderen geboren op Texel en studeerde Nederlands in Amsterdam, waar ze haar man Harrie Geelen leerde kennen. Ze schreef o.a. 'Morgen ga ik naar China' (geïllustreerd door Harrie Geelen), vertaalde in de jaren negentig 'de Odyssee' en bewerkte en vertaalde 'de Odyssee en de Ilias' voor de jeugd. Ze ontving vele malen een Zilveren Griffel, twee keer de Woutertje Pieterseprijs en in 2003 kreeg ze de Theo Thijssenprijs voor haar gehele oeuvre. Op 28 oktober verschijnt bij Uitgeverij Van Oorschot een compleet nieuwe vertaling van de Ilias van Homerus: het grote epos over de gruwelen van de oorlog, eerzucht en wraak, maar ook over liefde en vriendschap.

Les 4

Zorg dat je kinderen niet beneden hun kunnen worden opgeleid

“Na de ulo, de enige school op Texel, ging ik naar de kweekschool in Den Helder, maar ik wilde Nederlands studeren en ik ben toen overgestapt naar de vierde klas van het gymnasium. Ze zeggen wel eens: een wedstrijd win je in bed. Dat klopt, ik kon heel goed slapen. Ik werkte keihard, maar putte mezelf niet uit.

Ik vond het zo geweldig om alleen maar met taal bezig te zijn, en ik heb in twee jaar mijn eindexamen alfa gehaald. Toen ik kinderen kreeg, waren er een paar dingen belangrijk, en een daarvan was dat ze niet beneden hun kunnen opgeleid zouden worden. Ze wilden bijvoorbeeld een krantenwijkje, dan zei ik: ‘Wat je nodig hebt, krijg je van ons. Het belangrijkste is dat je je school

Ik hoorde als kind de vreselijkste verhalen, verhalen die je als kind niet zou moeten horen

afmaakt.’ We zagen ook wel kinderen van hippieouders die vonden dat hun kinderen niet verder hoefden te leren, maar vind dan maar eens werk waarbij je niet dood gaat van ellende. Mijn dochter wilde in een van de laatste klassen van het gymnasium ineens saxofoon leren spelen, want een vriendin kon dat zo goed. Ik zei toen dat ze dat kon doen als ze haar diploma had: saxofoon spelen is niet iets wat je komt aangevaaid, dat kost je heel veel uren hard oefenen en die kon ze toen niet missen. Maar verder moeten je kinderen toch vooral zelf hun leven maken: je hebt er geen invloed op of ze gelukkig worden of niet. Je kunt ze een beetje helpen en ze aanhoren wanneer het slecht gaat.”

Les 5

Je moet je toch ergens aan ergeren

“Vriendschappen zijn voor mij belangrijk omdat je tegen vrienden stoom kunt afblazen. Jammer genoeg is het zo dat wanneer je ouder wordt, er veel vrienden doodgaan, na re ziektes krijgen of dement worden. Dat vind ik een van de nadelen van ouder worden, veel erger dan de eventuele lichamelijke ongemakken. Soms word je in vriendschappen natuurlijk ook teleurgesteld, maar ik denk dat dat te maken heeft met je eigen hoge verwachtingen.

In de liefde werkt het net zo. Ik denk dat het beter is om redelijk te zijn en te denken: het gaat niet alleen om mij, maar we moeten het samen doen. Ik kan niet alles eisen, van wie dan ook – ook niet van Harrie. Elke

keer als ik de keuken in kom, kan ik elke zet van hem volgen: zijn kruimels, zijn gemors. En dan denk ik: nou ja, zo is het nou maar. Je moet je toch ergens aan ergeren. Als ik alleen thuis was, ergerde ik me vaak aan mezelf en dan trapte ik maar ergens tegenaan. Wanneer mijn kinderen machteloos razend op iemand waren, zei ik al: teken hem maar uit en gooi er pijltjes tegenaan. Dat luchtte enorm op. Ik houd van praktische oplossingen.”

Les 6

Tevreden maar

“Ik ben niet overdreven moedig, maar ik weet wel snel een uitweg te vinden. Als ik door iets in de problemen kom, zou ik waarschijnlijk wel iets verzinnen – net zoals ik ook steeds wanneer er iets vervelends gebeurt, de lichtpunten probeer te zien. Harrie en ik kunnen niet meer reizen, maar het voordeel daarvan is dat we niet meer naar Schiphol hoeven. En zonder die idiote omwegen die ik heb moeten maken om op de universiteit te komen, zou Harrie niet in mijn studiejaar hebben gezeten.

Ik heb wel geleerd om tevreden te leven. Mijn grootvader Dros, die ellende op ellende meemaakte doordat hij in tien dagen tijd vijf van zijn kinderen zag stikken door difteritis, had een soort lijfspreuk: ‘tevreden maar’. Dat werd soms bij ons thuis gezegd: ‘Het is niet zo leuk, maar tevreden maar.’ Ondanks dat ik mijn grootvader nooit heb gekend, krijg je via via toch van alles mee. Ik heb het altijd jammer gevonden dat ik mijn grootouders Dros niet heb gekend. Achteraf denk ik wel eens: ik had daar bij mijn vader toch een keer naar moeten vragen, maar hij kon er niet gemakkelijk over praten.

Als ik somber ben, ga ik naar bed en wanneer ik wakker word ben ik redelijk opgewekt – ik ben denk ik een ochtendmens. Hoe terneergeslagen ik de dag ervoor ook was, er komt altijd weer een nieuw idee: ‘verdriet duurt een nacht, maar vreugde komt in de morgen.’ ►